

Rozdział 4.2 O potomkach Jafeta, (Ma)Gogu, Gomerze, Seleucydach i Chinach oraz o Machabuszach

Gog (Gohg), potomek drugiego syna Jafeta, tzn. Magoga (co znaczy 'mocny w okolo'), będzie głównym księciem w Rosz, Mesech¹⁰⁹ (Mehszek) i Tubalu (Księga Ezechiela 38:2, 39:1), co jak się uważa, obejmuje obszar Rosji na północ od Morza Czarnego, oraz obszar Mongolii. Tubal jest piątym, a Mesech szóstym synem Jafeta. Gog stanie na czele ostatniej bitwy przeciwko Izraelowi. Pierworodnym Gomera, pierwszego syna Jafeta, jest Aschenaz, którego potomkami jak się uważa są ludy germańskie, które już wystąpiły przeciwko Izraelowi, oraz ludy wschodniej Rosji. Jednak w ostatniej bitwie pod wodzą Goga wyróżniony jest ostatni syn Gomera, Togorma (*Togarmaw, Togarmah*), mieszkający na flankach (w stronach) północnych (względem Izraela), którego potomkami są, jak się uważa, ludy południowo-wschodniej Europy. Madai i Jawan, są trzecim i czwartym synem Jafeta. Medowie są potomkami Madaia, natomiast ludy Jońskie (Greckie) są potomkami Jawana. Ludy Jońskie wystąpiły już kiedyś przeciwko Izraelowi, a wyjątkowe prześladowanie spotkało Izrael z ręki Seleucydów¹¹⁰, następców Seleukosa, jednego z dowódców Aleksandra Macedońskiego. Przypadło im panowanie nad terenem byłego imperium Asyrii, a po wyparciu w roku 198 p.n.e. greckich Ptolemeusza, również nad Izraelem.

Z Seleucydów pochodził Antioch IV (Epifanes), który nie mogąc zaakceptować wiary Izraela w Jednego BOGA dopuścił się, pomiędzy rokiem 169 a 167 p.n.e. wielkiego prześladowania Żydów, próbując zmienić „czasy i prawa” (Księga Daniela 7:25), tzn.: zakazując obchodzenia dni wyznaczonych Prawem Mojżesza, nauczania zgodnego z Pismem Świętym i obrzezania chłopców. Jego atak na lud BOGA Jedynego został zapowiedziany w Proroctwie Daniela na około 270 lat wcześniej (Księga Daniela 8:21-25). Było to jednak dopiero pierwsze wypełnienie się wspomnianego Proroctwa. Owego wystąpienia przeciwko Słowu BOGA, Żydzi już nie zniesli. Gdy jeden z uległych grekom kapłanów próbował złożyć ofiarę ze świń, wtedy Mattathias (Mateusz) Machabeusz z rodu kapłańskiego zabił mieczem jego samego oraz dozorującego sprawę urzędnika greckiego. Mattathias wraz z pięcioma swoimi synami (najstarszy to Juda), stanął na czele powstania Machabeuszów. Sformowali oni w górach nieliczną (liczącą co najwyżej 12 tysięcy osób) grupę powstańców i w ciągu pierwszych trzech lat odbili Jerozolimę z rąk przeważającej liczebnie, 40 tysięcznej armii greckiej. Po odbiciu Świątyni znaleźli ją zbezczeszczoną wprowadzeniem posągu wielobóstwa i złożonymi na ołtarzu ofiarami ze świń.

Odnowienie (Poświęcenie Na Nowo) Świątyni nastąpiło dnia 25 miesiąca Kislev w roku 167 p.n.e. Zapalono oliwę w świeczniku Świątynnym (siedmio ramiennej menorze), ale okazało się, że zapasu oliwy było tylko na jeden dzień. Zanim zdołano dostarczyć nowy jej zapas, oliwa w świeczniku płonęła przez osiem dni, nie gasnąc. Fakt, że nie zabrakło oliwy jest wyrazem tego, co jest powiedziane o Słowie BOGA Jedynego:

„A ta światłość w ciemnościach świeci, ale ciemności jej nie ogarnęły.” (Ewangelia Jana 1:5).

¹⁰⁹ Niektórzy uważają, że Rosz to Rosja, a Mehszek to Moskwa.

¹¹⁰ Obok Seleukosa (założyciela imperium Seleucydów), założycielami czterech głównych królestw powstałych z imperium Aleksandra Macedońskiego (Księga Daniela 8:22) byli: Ptolemeusz, Kassander oraz Lizymach. Ptolemeusz, Lizymach i Kassander byli generałami oraz diadochami (następcami) Aleksandra Macedońskiego bądź pełnili funkcje dowódcze (Seleukos) w jego armii. Kassander był również synem diadocha Antypatra. Po bitwie pod Ipsos w roku 301 p.n.e., koalicja Lizymacha, Kassandra, Seleukosa oraz Ptolemeusza (przy czym trzech pierwszych brało bezpośredni udział w bitwie) pokonała innego z diadochów, Antygona, który dążył do zjednoczenia imperium Aleksandra Macedońskiego pod swoim panowaniem. Co znamienne, imperium Seleucydów było wielonarodowe. Za czasów Seleukosa, na zachodzie sięgało ono do Azji Mniejszej, na wschodzie sięgało aż do Indii. Ostatecznie upadło w roku 63 p.n.e. pod naporem imperium rzymskiego.

Prawdziwe, przedwieczne Światło, którym jest Słowo BOGA płonie również przez sześć tysięcy lat po stworzeniu nieba i ziemi, będzie płonęło w siódmym tysiącleciu, i w dniu ósmym, czyli również przez całą wieczność. Wyrazem tego jest Święto Chanuka, Odnowienia, Poświęcenia Na Nowo po zbezczeszczeniu Świątyni przez Seleucydów - Greków. W Święto Chanuka, czyli w Święto Światła, Pan JEZUS Chrystus stanął w Świątyni Jerozolimskiej, mówiąc:

„Ja i Ojciec jedno jesteśmy.” (Ewangelia Jana 10:30).

Tak więc, nawet w czasie narodów i ich ataku na lud BOGA, Światło Słowa BOGA Jedyne jest nie do pokonania przez otaczającą ciemność¹¹¹.

Warto zauważyć, że autor dwóch ksiąg Machabejskich nie był Prorokiem Pańskim, zatem księgi te nie zostały natchnione przez Ducha Świętego. Dlatego też Duch Święty dając kanon, tzn. miarę, Ksiąg Pisma Świętego (nazywany kanonem Jerozolimskim), nigdy nie pozwolił na włączenie ksiąg Machabejskich do Pisma Świętego. Nie stało się to ani w okresie Sanhedrynu przed pierwszym przyjściem Pana JEZUSA Chrystusa, ani po wstąpieniu Pana JEZUSA do Niebios, na jednym ze zjazdów w Jamni. Zjazdy te odbywały się przez pewien okres czasu do około roku 100 n.e. W zjazdach w Jamni (Jabneel, co znaczy 'zbudowany przez BOGA') brali udział również Żydzi Mesjanistyczni wchodzący w stronnictwo Faryzeuszy. W ich trakcie, jak i pomiędzy nimi (w Jamni w tym czasie znajdował się ośrodek, w którym rozważano Pismo Święte), oczywista była jedyność kanonu Jerozolimskiego Ksiąg Pisma Świętego Starego Testamentu (zwanego też Tanach, co jest akronimem od słów: Prawo, Prorocy, Pisma).

¹¹¹ Dotyczy to również próby zbezczeszczenia Pisma Świętego przez jego oderwaną od Izraelskiego korzenia, a zgodną z duchowością grecką, spekulatywną interpretację, tak na poziomie tłumaczenia jak i wykładu. Bez ochrony i prowadzenia Ducha Świętego, prawidłowa interpretacja Słów Pisma Świętego jest niemożliwa. Dotyczy to zarówno każdej, poszczególniej osoby jak i całej kongregacji duchownych oraz specjalistów będących „strażnicą prawomyślności i naukowości”:

„To przede wszystkim wiedząc, że żadne proroctwo Pisma nie podlega własnemu wykładowi. Nie z ludzkiej bowiem woli przyniesione zostało kiedyś proroctwo, ale święci Boży ludzie przemawiali prowadzeni przez Ducha Świętego” (2 List Piotra 1:20-21)

Najbardziej radykalna próba zbezczeszczenia Pisma Świętego jest związana z manipulacjami manuskryptami i papirusami przez cały obóz ekumeniczny (ekumenia: Rozdziały 2.2, 3.2, 4). Objawem jego działalności jest opracowanie tzw. greckiego tekstu mniejszościowego (nazwanego tak od oparcia się o małą liczebnie grupę skażonych gnostycyzmem greckich tekstów). Grecki tekst mniejszościowy nazywany jest czasem tekstem Westcott'a i Hort'a (od nazwisk liderów, którzy w roku 1881 byli zaangażowani w manipulację tekstami greckimi) lub tekstem Nestle'a i Alland'a Nowego Testamentu (od liderów rozwijających tą manipulację w minionym, dwudziestym wieku). Oczywiście nie jest to już Nowy Testament lecz jego zafałszowana wersja. Zarówno pozycji literaturowych jak i filmów mówiących o tej ponurej sprawie jest sporo. Słowo BOGA Jedyne ostrzega:

„Oświadczam zaś każdemu, kto słucha słów proroctwa tej księgi: Jeśli ktoś dołoży *coś* do tego, dołoży mu też Bóg plag opisanych w tej księdze; A jeśli ktoś odejmie *coś* ze słów księgi tego proroctwa, odejmie też Bóg jego dział z księgi życia i ze świętego miasta, i z *rzeczy*, które są opisane w tej księdze.” (Objawienie Jana 22:18-19)

Jednak kanoniczność kanonu Jerozolimskiego była wiadoma Izraelowi już wcześniej, przed przyjściem Pana JEZUSA Chrystusa. Co jednak najważniejsze, kanon Jerozolimski Pisma Świętego Starego Testamentu jest wskazany kanonem Pisma Świętego Nowego Testamentu, który wskazuje wyłącznie na Księgi Święte, a nie na tzw. księgi wtórno kanoniczne (deuterokanoniczne). Jeden z braci, Władek, skomentował sprawę tak: „Jak nie ma ryby drugiej świeżości, tak nie ma ksiąg wtórno kanonicznych”. Apokryfy nie należą do Pisma Świętego. Dlatego, na przykład, na istotę opisanego powyżej wydarzenia z czasów Machabeuszy, Pismo Święte Nowego Testamentu wskazuje poprzez kanon Księgi Daniela, a nie poprzez nienatchnioną przez Ducha Świętego księgę Machabejską. Powiedział bowiem Pan JEZUS Chrystus:

„Gdy tedy ujrzycie onę obrzydliwość spustoszenia, opowiedzianą od Danijela proroka, stojącą, gdzie stać nie miała, (kto czyta, niechaj uważa,) tedy ci, którzy będą w Judzkiej ziemi, niech uciekają na góry. ” (Ewangelia Marka 13:14)

Wydarzenie spustoszenia z czasów Seleucydów zostało zapowiedziane w Księdze Daniela na ponad 270 lat wcześniej. Jest ono pierwszym wypełnieniem się Proroctwa, a ostateczne wypełnienie się tego Proroctwa, jak wskazuje Pan JEZUS Chrystus, dopiero nastąpi.

Tak na marginesie, w świetle odkryć z Qumran znad Morza Martwego (które miały miejsce po roku 1947), dziwnie muszą się czuć ci, którzy mówili, że Księga Prorocka Daniela została ukończona po tym, gdy Proroctwa się wypełniły (oczywiście w ich pierwszym wypełnieniu mającym miejsce do okresu starożytnego Rzymu). Nie będę zasadniczo nawet komentował tych wypowiedzi (zapisanych również w niektórych wstępach do tłumaczeń Ksiąg Pisma Świętego). Wspomnę tylko, że wśród zwojów znad Morza Martwego odkryto zwoje Księgi Izajasza, które skonfrontowano z przepisywanymi do około roku 800 n.e. tekstami, znajdując absolutnie wyjątkową zgodność tekstu przepisywanego o około tysiąclecie dłużej, z tekstem złożonym w Qumran. (Może komuś pomoże niniejsze powołanie się na zgodność takich porównań.)

Powróćmy do Jafeta i jego historii, widzianej w świetle historii narodu wybranego, Izraela. Pismo Święte mówi o ziemi Synim (Sinim), zamieszkałej również, jak się uważa, przez potomków Jafeta. Słowo to pojawia się w Proroctwie Izajasza przed rokiem 680 p.n.e. w kontekście wyjścia całego Izraela z rozproszenia wśród narodów w czasach końca, to znaczy po ponownym powstaniu Izraela jako państwa:

„Oto ci [Izraelici] z daleka przyjdą, a oto drudzy od północy i od morza, a drudzy z ziemi Synim.” (Księga Izajasza 49:12)

Słowo ‘Synim’ ma swoje źródło w nazwie chińskiej dynastii Qin. Ponieważ alfabet hebrajski nie ma odpowiednika chińskiego ‘q’ (ani angielskiego ‘ch’ czytanego jako polskie ‘cz’), dlatego nazwa ziemi Qin, tzn. ziemi Chin, została przetłumaczona w transkrypcji fonetycznej na język hebrajski jako ‘sýnîm’ (i nie należy jej mylić z obszarem ziemi Synaju). Za czasów Izajasza było kilkadziesiąt państw w regionie dzisiejszych Chin pozostających pod panowaniem dynastii Zhou (trwającej od 770 do 256 p.n.e.), a do ogólnego panowania dynastii Qin nad terytorium Chin było daleko. Od Proroctwa Izajasza minęło około 500 lat zanim Shi Huangdi z dynastii Qin pokonał rywalizujące z sobą, czternaście (niektórzy ograniczają tę liczbę do pięciu) państw tego regionu. Dynastia Qin utworzyła imperium znane jako królestwo Chin. Między innymi z niego, powiedział BÓG Jedyny, wyjdą w czasach końca Izraelici:

„Abyś mówił więźniom: Wynijdziecie; a tym, co są w ciemnościach: Okażcie się. Podle dróg paść się będą, a po wszystkich miejscach wysokich będą pastwiska ich. ” (Księga Izajasza 49:9).

Zatem nie są Chiny, jak i wszystkie inne kraje narodów, miejscem, z którego przyjdzie mądrość czy oświecenie (Księga Izajasza 49:9). Chiny są krajem ziemi Synim, z którego wyprowadzony będzie naród Izraela, i z którego w dzisiejszych czasach wyrwane są, nawracane są, setki tysięcy wybranych Pana JEZUSA, często pośród prześladowań „smoka” ze wschodu. Na arenie międzynarodowej, Chiny konsekwentnie i od wielu lat występują przeciwko Izraelowi. Wielkie prześladowania uczniów Pana JEZUSA Chrystusa mają również miejsce w krajach islamskich, w szczególności w Pakistanie.

Księżę z północy czasów końca, tzn. antychryst, zawrze liczne przymierza, w tym ze wschodem. Ponieważ antychryst, bestia, będzie tyranem, więc pod koniec 3,5 letniego okresu wielkiego ucisku zarówno północ jak i wschód zbuntują się przeciwko niemu (Księga Daniela 11:44). Zetrze się on z ich 200 milionowym wojskiem i pokona je (Księga Objawienia 9:16, 16:12) nad rzeką Eufkrat (Księga Daniela 9:14-16). Antychryst będzie przebiegły w zawieraniu przymierzy, będzie je też łamał (Księga Daniela 8:25), zwyciężając narody tego świata. Jednak po wtargnięciu do ziemi prześlicznej (Księga Daniela 11:41), gdy rozbije swój namiot na górze Syjon (Cyjon) w Jerozolimie (Księga Daniela 11:45), zginie bez udziału ręki ludzkiej (Objawienie Jana 19:20). Koniec jego nastąpi wtedy, gdy sięgnie po miejsce, z którego ma prawo panować jedynie Pan JEZUS Chrystus, Mesjasz Izraela, Król królów i Pan panów.

Główni przeciwnicy Izraela, o których powyżej napisałem są potomstwem Jafeta, a więc nie są to potomkowie Sema. Czyżby potomkowie Jafeta (co znaczy ‘rozszerzanie’) zazdrościli pierworóctwa Semowi (co znaczy ‘widoczna pozycja’, ‘autorytet’, ‘charakter’), i próbowali odwrócić Słowo BOGA? W Słowie tym BÓG Jedyne powiedział poprzez Noego, że Jafet będzie mieszkał w namiotach Sema, a nie na odwrót:

„Rzekł też [Noe]: Błogosławiony Pan Bóg Semów, a niech będzie Chanaan sługą ich. Niech rozszerzy Bóg Jafeta, i niech mieszka w namiotach Semowych a niech Chanaan sługą ich.” (Księga Rodzaju 9:26-27).

Istotnie, bowiem Zbawiciel i błogosławieństwo przyszło poprzez Izrael, którego BOGIEM jest BÓG Semów.

Ostatni, zmasowany atak na Izrael nastąpi pod wodzą Goga pod koniec siódmego tysiąclecia (Księga Ezechiela 38:1-23), czyli po tysiącletnim panowaniu Pana JEZUSA Chrystusa. Atak ten nastąpi ze strony potomków Jafeta (ale bez potomków Tarsis (*Tarszisz*), drugiego syna Jawana, syna Jafeta) wraz z częścią ludów Chamickich, które obejmują dawną Persję, Etiopię (ale bez zamieszkującego częściowo ten obszar ludu Szeby i Dedana, synów Abrahama z Ketury) oraz Libię.

Gog i jego wojsko uderzą na lud żyjący spokojnie, więc stanie się to dopiero pod koniec siódmego tysiąclecia. Istotnie, chociaż Izrael jest już zgromadzony z niewoli (Księga Ezechiela 38:12), to spokoju od wrogów i życia bez murów (Księga Ezechiela 38:11) dozna dopiero w tysiącletnim Królestwie Mesjasza, Pana JEZUSA Chrystusa:

„Błogosławiony i święty, który ma część w pierwszym zmartwychwstaniu; albowiem nad tymi wtóra śmierć mocy nie ma; ale będą kapłanami Bożymi i Chrystusowymi, i będą z nim królować tysiąc lat.” (Objawienie Jana 20:6)

Po rozwiązaniu szatana, które nastąpi po tysiącu latach (Objawienie Jana 20:7-8) spokoju na ziemi, a w szczególności spokoju w ziemi Izraela, na liczne jak piasek morski wojsko prowadzone przez Goga-Magoga, spadnie ogień od BOGA Jedyne (Księga Ezechiela 39:6, Objawienie Jana 20:9). I będzie to już prawie koniec odstępstwa.

W ataku ludów, opisanym w Rozdziałach 38 i 39 Księgi Ezechiela, które pójdą z Gogiem przeciwko Izraelowi, nie są wymienione ludy Semickie. Natomiast znaczna część ludów Semickich weźmie udział we wcześniejszych dwóch wojnach, które będą miały miejsce wkrótce po pochyceniu zboru Pańskiego. Można zauważyć, że Księga Amosa 1:1-15 odnosi się częściowo¹¹² do czasu samego końca i do wojny, która w Księdze Zachariasza 12:1-14 została osadzona w czasie jako pierwsza. Druga z nich, tzw. wojna Armageddonu, nastąpi prawie natychmiast po niej. Jej opis znajduje się w Księdze Zachariasza 14:1-5, 14:12-15. W wojnie Armageddonu przeciwko Izraelowi wystąpią już wszystkie narody i królowie zamieszkałej ziemi (tzn. ekumenii) pod wodzą bestii (antychrysta). Nazwa Armageddon pochodzi od słów 'Har Megiddo', czyli 'góry Megiddo' na północy Izraela. Pomiędzy tymi, bezpośrednio po sobie następującymi wojnami, tak bliskimi, że się prawie przenikają, nastąpi nawrócenie całego Izraela opisane w Księdze Zachariasza 12:4-13:9. Z pewnością nastąpi precyzyjniejsze rozróżnienie tych dwóch, blisko leżących ataków na Izrael.

Zatem, poza pierwszą w kolejności, wojną narodów arabskich otaczających Izrael, Pismo Święte odróżnia następującą po niej wojnę Armageddonu, zmasowanego ataku przeciwko Izraelowi wszystkich narodów ziemi (Objawienie Jana 16:16, 19:19-21) oraz ostatnią w kolejności bitwę Goga i Magoga, która będzie miała miejsce około tysiąc lat po wojnie Armageddonu (Objawienie Jana 20:7-9). W bitwie Goga i Magoga nastąpi zmasowany atak ludów Jafeta wraz z częścią ludów Chama. Bitwa Goga odbędzie się pod koniec tysiącletniego Królestwa Pana JEZUSA Chrystusa, czyli po siódmym tysiącleciu. Na znak tego, że będzie to ostatni w historii atak na lud BOGA Jedynego, orężem wojsk Goga będzie się paliło przez siedem lat, a trupy jego wojsk będzie się grzebało przez siedem miesięcy (Księga Ezechiela 39:9-16). Na temat różnicy pomiędzy atakiem na Izrael w wojnie Armageddonu i bitwie Goga napiszę w kolejnym rozdziale. W rozdziale tym więcej miejsca poświęcę okresowi przed pochyceniem zboru Pańskiego (1 List do Tesaloniczan 4:17).

(Kolejne rozdziały¹¹³ w przygotowaniu.)

(tytus)

¹¹² Księga Amosa 1:1-15 miała już jedno swoje wypełnienie w roku 1948, kiedy to sześć krajów sąsiednich zaatakowało ledwo co odrodzone państwo Izrael - wypuszczające liście drzewo figowe (Ewangelia Mateusza 24:32). Choć przewaga przeciwników Izraela była jak około 80 do 1, to przeciwnicy przegrali i przegrają, gdyż w czasie końca Pan JEZUS Chrystus zgromadził Izraela do jego ziemi nie po to, aby był ponownie rozproszony. Jakub nie przeminie:

„Gdyż ja Pan nie odmieniam się, przetoż wy, synowie Jakóbowi! nie jesteście zniszczeni.”
(Księga Malachiasza 3:6)

ale w utrapieniu będzie mu dane wezwać na pomoc BOGA Izraela, jak napisano:

„W utrapieniu swoim rano mię szukać będą, mówiąc: Pójdźcie, a nawróćmy się do Pana; bo on porwał, a uzdrowi nas; uderzył, i zawiąże rany nasze; Ożywi nas po dwóch dniach, a dnia trzeciego wzbudzi nas, i żyć będziemy przed obliczem jego.” (Księga Ozeasza 6:1-2)

¹¹³ <http://www.biblest.com.pl/wybrany.html>